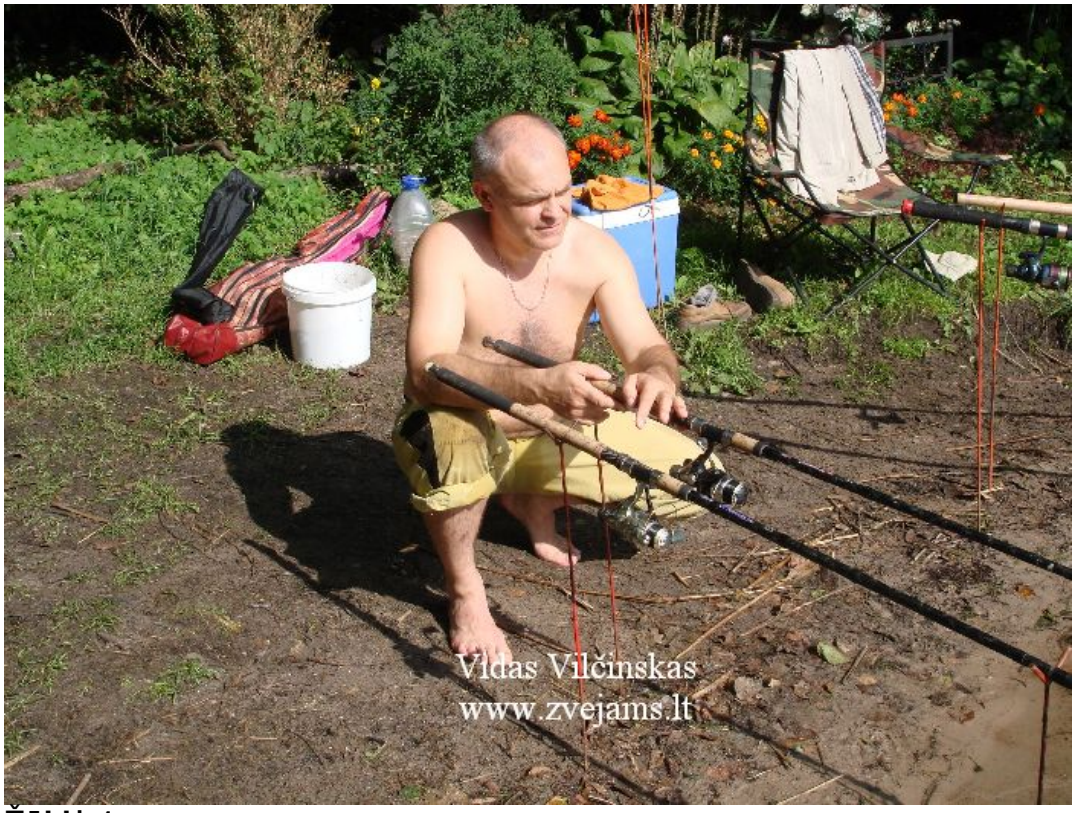
Parašė siaipzvejys
Trečiadienis, 17 Rugpjūtis 2011 23:19

Žūklė 1

Žvejojau , kaip visada, savo pamėgtoje vietoje ir išbandytais masalais.

Oras – pragaras. Penktadienio vakaras – dar nieko. Trumpai palynojo. Paskui prasigiedrijo. Naktis vėsi. Geras miegmaišis ir lovytė. Būtų kaip pas mamytę, jei ne vienas nemalonus atsitikimas. Apsnūdusiomis akimis iš lovytės stebiu sargelius. Beveik visai sutemę. Girdžiu kažkur danguje paukščio sparnų švilpesį. Bandau dar šviesesnėje dangaus pusėje įžvelgti patį paukštį. Nematau. Pradedu dairytis plačiau. Pasukęs galvą atgal tiesiai prieš savo veidą matau milžiniško dydžio vilkšunio snukį, alsuojantį man tiesiai į ausį. Iš nuostabos net surinku. Tas išsigąsta ir beveik be garso nuvaro. Pasakoju kolegai - netiki.

Tada ir nakties miegas gavosi su tokiu lengvu nerimu. Prabundu ir apsidairau. Naktimis dar ir žiurkės šmirinėja. Kartais prabundi nuo garso šalia ir nežinai, kas tai buvo.

Sekmadienio rytas – dangus pradėjo raukytis. Kibimo nėr. Juoda tyla. Iki 7:30 – nei vieno. Paskui paeiliui trys tokie “milžinai”, kad net graudu žiūrėti. Pradeda lynoti. Širdis džiaugiasi. Šioje vietoje, jei traukia ant lietaus, mažiau puola raudės, o lynai kimba geriau. Širdis apgavo.

Kažkiek pakibo apie pietus ir kiek po pietų. Bet labai vangiai ir smulkmė.

Veriantis lietus visą dieną. Tokios šlapios žūklės dar neturėjau dešimtmetį. Vakarinio kimimo metas – tyla. Lietus nerimsta. Susirenku skudurus ir - namučių.

Rezultatai – iš viso 7 lynukai. Pradžioje bandžiau pasiimti keturis. Paskui dar du apžiūrėjau, ir pagailėjau. Tagi, namo – du kilbukai.

Atradom nauja žlig šiol nematytos ir negirdėtos žuvies rūšį. Vadinasi „dzibukas“. Plačiai paplitusi vidaus telkiniuose. Ypač dažnai kimba ant dugninių meškerių. Apie ką kalbu - visi žvejai žino.

Neišspręsta problema – pavadėlio persimetimas per šėryklą. Lynas kimba atsargiai, ir kai jam tenka vilkti tą šėryklą – patempia ir meta. Dėjau ir storesnius pavadėlius. Mėčiau aukšta trajektorija. Pavadėlio kietinimas - nelabai koks sprendimas. Mėtymas aukšta trajektorija – efektyvu. Bet gal kas trečias metimas vis vien nesigauna toks aukštas, kaip norėtųsi. Dar kas penktas metimas aplamai eina ne ten kur norisi. Mesti reikia apie 60 metrų ir pataikyti į apie 3 metrų pločio juostą. Metant reikia stebėti ar nesisuka skrendantis masalas. Net ir aukšta trejektorija dažnai nuo to (ir užsipynimo) neapsaugo. Žodžiu, kartais ir manydamas , kad metei gerai ir užmetei nepersimetusį pavadėlį, ištraukęs randi tą patį. Užmetęs iškart stebi dzibuko kibimą. Jei dzibukas timpteli ir iškart atleidžia – vadinasi masalas nepersimetęs. Jei timpteli silpniau ir ten stovi – persimetęs ir velka visą šėryklėlę. Dzibukui pažaidus 5 minutes lyno gali jau ir nebelaukti. Nuvalo masaliuką. Dzibukai - mūsų draugai ir priešai.

Pabaigoje labai sutrumpinau pavadėlį. Maždaug iki 5-6 centimetrų. Nepersimeta. Bet niekur negaunu pirkti nedidelių kokybiškų (bent jau 4-5mm skersmens) silikoninių amortizatorių šėryklai. Pirkau tokius gal 12mm balvonus. Lynui timptelėjus trumpu pavadėliu, tas balvonas puola jį ir lynas meta.

Tokios tokelės.

Žūklė 2

Vidas Vilčinskas
www.zvejams.lt

Vidas Vilčinskas
www.zvejams.lt

Parašė siaipzvejys
Trečiadienis, 17 Rugpjūtis 2011 23:19

Vidas Vilčinskas
vilcinskasvidas@gmail.com